ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н L. A. GEELHOED
представено на 13 юли 2006 година [1]

I — Въведение

1. В настоящото производство от Съда се иска да тълкува член 4, параграф 2а и член 10а във връзка с приложение IIа към Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (наричан понататък „Регламент № 1408/71) [2]. Cour de cassation [Касационен съд] (Франция) иска по-специално да се установи дали допълнителната помощ от Fonds national de solidarité (Фонд за национално единство), посочена в приложение IIа към Регламент № 1408/71, представлява специално обезщетение, получавано без вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а от този регламент.

II — Приложими разпоредби

A — *Общностно законодателство*

2. Член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда:

„Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социално осигуряване:

[...]

в) обезщетения за старост;

[...]“

1 — Език на оригиналния текст: нидерландски.

2 — ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35.

3. Член 4, параграф 2a, въведен с Регламент (ЕИО) № 1247/92 [3], гласи следното:

„Настоящият регламент се прилага за специални обезщетения, получавани без вноски, които са предвидени съгласно друго законодателство или схеми, освен посочените в параграф 1, или които са изключени по силата на параграф 4, когато въпросните обезщетения са предназначени:

а) да осигуряват допълнително, заместващо или спомагателно покритие за рисковете, посрещани от клоновете на социално осигуряване, посочени в параграф 1, букви от а) до з);

б) или единствено като специфична закрила за лица с увреждания.“

4. Член 4, параграф 4 предвижда, доколкото това е от значение за настоящото производство:

„Настоящият регламент не се прилага за социалното и медицинското подпомагане [...].“

5. Член 10, параграф 1, алинея първа от Регламент № 1408/71, който предвижда отмяната на клаузите за пребиваване, гласи:

„Ако в настоящия регламент не е предвидено друго, придобитите съгласно законодателството на една или повече държави-членки парични обезщетения за инвалидност, старост или на преживели лица, пенсия за трудова злополука или професионална болест и помощи при смърт не подлежат на никакво намаление, изменение, спиране, прекратяване или конфискация, заради факта че получателят пребивава на територията на държава-членка, различна от тази, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането на обезщетенията.“

6. Член 10a от Регламент № 1408/71 [4] предвижда:

„Специални обезщетения, получавани без вноски

1. Независимо от разпоредбите на член 10 и дял III, посочените в член 4, параграф 2a специални парични обезщетения без вноски се отпускат на лицата, за които се прилага настоящият регламент, само на

3 — Регламент (ЕИО) на Съвета от 30 април 1992 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 136, стр. 1).

4 — Добавен с Регламент № 1247/92, посочен в бележка под линия 3.

територията и съобразно законодателството на държавата-членка, в която те пребиват, при условие че тези обезщетения са изброени в приложение IIa. Такива обезщетения се отпускат от и за сметка на институцията по мястото на пребиване."

7. Приложение IIa, добавено към регламента при включването на член 4, параграф 2а и член 10а, е озаглавено „Специални обезщетения, получавани без вноски" (член 10а от регламента). В това приложение под точка „Д. Франция", буква а) е посочено:

„Допълнителни помощи от Фонда за национално единство (закон от 30 юни 1956 г.)"

Б — *Национално законодателство*

8. През 1956 г. във Франция е създаден Фонд за национално единство (наричан по-нататък: „FNS"), с цел да се развие обща политика, насочена към подобряване на закрилата, предоставена на възрастните хора, и по-специално към повишаване на пенсиите и помощите за старост. От 1 януари 1994 г. FNS е преобразуван във Фонд за национално единство „старост" (наричан по-нататък: „FSV"). Този фонд предоставя допълнителни помощи на получателите на помощи за старост и инвалидност, чиито доходи са недостатъчни.

9. Условията за получаване на тези помощи са предвидени в членове L 815-1 —815-11 от Code de la sécurité social (Кодекс за социално осигуряване, наричан по-нататък „CSS"). Съгласно тези разпоредби допълнителната помощ се отпуска, независимо от това дали получателят ѝ е бил заето или самостоятелно заето лице. Става въпрос за помощ, която допълва доходите независимо от тяхното естество, включително тези от помощи, за които се плащат вноски, до определен размер, считан за минимално необходим с оглед на издръжката на живота във Франция. Член L 815-11 предвижда освен това, че лица, които променят местопребиваването си и се установяват извън територията на Франция, губят правото да получават въпросната допълнителна помощ [5].

III — Обстоятелствата и производството

10. Г-н José Perez Naranjo, ищец в главното производство, роден на 27 септември 1931 г., е испански гражданин, който

5 — Вж. и протоколите за съдебните заседания във връзка с Решение от 24 февруари 1987 г. по дело Giletti и др., (379/85, 380/85, 381/85 и 93/86, Recueil, стр. 955) и с Решение от 12 юли 1990 г. по дело Комисия/Франция (236/88, Recueil, стр. I-3163).

понастоящем пребивава в Испания. Той работи във Франция от 1957 г. до 1964 г. От 1 ноември 1991 г. той получава пенсия за старост по френската схема.

11. Ищецът подава молба за изплащане на допълнителната помощ от FNS, която му е отказана с решение от 5 август 1999 г. След като ищецът оспорва това решение и Cour d'appel (апелативен съд) отхвърля иска на г-н Perez Naranjo, на основание че спорната допълнителна помощ представлява специално обезщетение, получавано без вноски, по смисъла на член 10а от Регламент № 1408/71, което съгласно тази разпоредба не може да бъде отпускано на лице, обичайно пребиваващо в държава-членка, различна от Френската република.

12. Ищецът в главното производство обжалва пред Cour de cassation (Касационен съд), който спира производството по делото и поставя на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли общностното право да се тълкува в смисъл, че спорната допълнителна помощ, включена в приложение IIа към Регламент № 1408/71, има специален характер и се получава без вноски, поради което съгласно член 10а и член 95б от Регламент № 1408/71 се изключва отпускането ѝ на молител, който не пребивава на територията на съответната държава и който не отговаря на условието за възраст към 1 юни 1992 г., или то следва да се тълкува в смисъл, че разглеждана като социалноосигурително обезщетение, тази помощ, съгласно член 19, параграф 1 от същия регламент, трябва да бъде изплащана на съответното лице при спазване на условията за отпускането ѝ, независимо от това на територията на коя държава-членка пребивава последното?“

13. Ищецът, френското, испанското, финландското, италианското правителство и правителството на Обединеното кралство, както и Комисията, представят писмени становища. Френското и испанското правителство, правителството на Обединеното кралство и Комисията излагат устно становищата си в проведеното на 20 юни 2006 г. съдебно заседание.

IV — Становищата на заинтересованите лица

14. Ищецът в главното производство твърди, че френската допълнителна помощ не е специално обезщетение, получавано без вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а от посочения регламент, а социалноосигурително обезщетение, тъй като се предоставя на получателите на обезщетение за старост, без личните им нужди да се подлагат на индивидуална преценка при условията на оперативна самостоятелност. Освен това според ищеца, подкрепен в това отношение от испанското правителство, допълнителната помощ се финансира

непряко чрез социални вноски. Помощта се предоставя от FSV, който от своя страна се финансира основно посредством общата социална вноска (contribution sociale généralisée, по-нататък „CSG"). Поради това допълнителната помощ трябва да се изплаща независимо от мястото на пребиваване на получателя.

15. Френското правителство счита, че спорното обезщетение трябва да се разглежда като специално обезщетение, за което се плащат вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а и член 10а от Регламент № 1408/71.

16. Според френското правителство допълнителната помощ представлява специално обезщетение, тъй като има белезите както на обезщетение по социално осигуряване, така и на обезщетение по социално подпомагане.

17. На първо място, обезщетението е сродно на социалното осигуряване. То се отпуска само на получатели на обезщетения за старост, навършили 65-годишна възраст, или в случай на неработоспособност — 60-годишна възраст. То съответства на обезщетението за старост, посочено в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71, тъй като това обезщетение се отпуска за допълване на размера на пенсията. Освен това то се отпуска по силата на законоустановено основание, а именно член L 815-2, на получатели на едно или повече обезщетения за старост без каквато и да е индивидуална преценка при условията на оперативна самостоятелност на личните нужди.

18. На второ място, помощта е сродна на социалното подпомагане. Тя има за цел да гарантира на своя получател минимален размер на средства за съществуване, в случай че размерът на пенсията му се окаже недостатъчен. Тя се отпуска на лица, навършили възрастта за придобиване на право на пенсия, чиито доходи са под определена от закона прагова стойност. С оглед на предоставянето ѝ не се поставят условия, свързани с периоди на заетост или със заплащане на вноски.

19. Френското правителство освен това счита, че въпросното обезщетение се явява обезщетение, за което не се плащат вноски. Обезщетението се отнася до финансирана посредством данъчни постъпления помощ, предоставяна по схемата за национално единство, която се изплаща от FSV. Данъчните постъпления се състоят от contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés [6], от CSG и от удръжка в размер на 2 %. Следователно допълнителната помощ се финансира изключително от задължителни вноски, чието предназначение е да покриват общите публични разходи.

20. Комисията и италианското правителство споделят становището на френското правителство. Комисията отбелязва още, че допълнителната помощ се изплаща от

6 — Социална вноска по схемата за национално единство, дължима от дружествата.

здравната каса, на която FSV възстановява размера на помощта. Следователно тежестта на това обезщетение в крайна сметка се поема от този фонд, а не от здравната каса. Освен това начинът на изчисляване на обезщетението и условията за предоставянето му не зависят от вноските на получателя.

V — Допустимост

21. В писменото си становище финландското правителство изтъква, че са налице основания да се обяви за недопустим отправеният от препращащата юрисдикция преюдициален въпрос, тъй като преюдициалното запитване не очертава достатъчно ясно правната уредба, в чийто контекст този въпрос се поставя, а само препраща към съответните национални разпоредби. Финландското правителство смята, че представените в преюдициалното запитване сведения не са достатъчни, за да може Съдът да даде отговор, с който да бъде полезен, както и че те не са достатъчни, за да могат правителствата на държавите-членки и другите заинтересовани страни да представят становища съгласно член 20 от Статута на Съда на Европейските общности [7].

22. Забележката на финландското правителство, че в акта за препращане правният контекст е изложен изключително кратко, е обоснована. Препращащата юрисдикция се ограничава да посочи само номерата на въпросните разпоредби. Не е налице никакво обяснение относно условията, при които се отпуска допълнителната помощ, нито относно целта ѝ или начина, по който тя се финансира. По тази причина Съдът иска от препращащата юрисдикция да представи уточнения във връзка с френското законодателство. Тези уточнения са представени с писмо от 10 май 2006 г. Въз основа на тази информация в проведеното на 20 юни 2006 г. съдебно заседание заинтересованите страни са могли да вземат отношение по същество.

23. Тъй като правителствата на държавите-членки и другите заинтересовани страни все пак са имали възможност да вземат отношение по предоставената допълнителна информация в съдебното заседание, според мен не е налице основание настоящият преюдициален въпрос да се обяви за недопустим.

VI — Правни съображения

24. В настоящото дело възниква въпросът дали допълнителната френска помощ представлява специално обезщетение, получавано без вноски, посочено в член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71. Ако спорното обезщетение може да се разглежда като специално обезщетение, получавано без вноски, то съгласно член 10а, параграф 1 от посочения регламент правото на допълнителната помощ може да се ограничи до лица, които пребивават в съответната държава-членка, доколкото

7 — Определение от 2 март 1999 г. по дело Colonia Versicherung и др. (C-422/98, Recueil, стр. I-1279, точка 5).

тези обезщетения са включени в приложение IIа към същия регламент. Ако обаче спорната помощ трябва да се разглежда като социалноосигурителна помощ, то се прилагат общите правила, т.е. условието за пребиваване по член 10 от Регламент № 1408/71 не намира приложение по отношение на помощите.

25. Приложимостта на член 10а зависи от това дали спорната помощ може да се разглежда като специално обезщетение, получавано без вноски по смисъла на член 4, параграф 2а. За да се определят характерните белези на това обезщетение, следва да се разгледа Регламент № 1247/92, който въвежда както член 4, параграф 2а и член 10а, така и приложение IIа в Регламент № 1408/71. Третото и четвъртото съображение от Регламент № 1247/92 дават представа за контекста и целите на регламента. Те гласят следното:

„като има предвид, че е необходимо също така да се отчете практиката на Съда на Европейските общности, според която някои обезщетения, предвидени съгласно националните законодателства, могат да попадат едновременно в рамките на категориите както на социалното осигуряване, така и на социалното подпомагане, поради тяхното приложно поле по отношение на лицата, техните цели и особеностите на тяхното прилагане;

като има предвид, че Съдът на Европейските общности е заявил, че по определени свои характеристики законодателствата, по силата на които се отпускат такива обезщетения, се приближават до социалното подпомагане, доколкото нуждата представлява основен критерий за тяхното прилагане и доколкото условията за отпускането им изключват каквото и да било изискване относно натрупването на периоди на заетост или на внасяне на осигурителни вноски, докато по други характеристики те се доближават до социалното осигуряване, доколкото липсва дискреционно право по отношение на начина, по който тези обезщетения са отпуснати, така както са предвидени и доколкото това предоставя на получателите им законно определено положение.“ [неофициален превод]

26. От съображенията на Регламент № 1247/92 е видно, че внесените с този регламент изменения до голяма степен са предопределени от съдебната практика на Съда, в която се установява, че с оглед на техния обхват по отношение на лицата, целите, условията и реда за прилагането им определени обезщетения, предвидени в националните законодателства, могат да се отнасят едновременно до социалното осигуряване (което по силата на член 4, параграф 1 попада в обхвата на Регламент № 1408/71) и до социалното подпомагане (което по силата на член 4, параграф 4 е изключено от обхвата на посочения регламент). Следователно такова обезщетение има „смесен“ или „хибриден“ характер.

27. Решението по дело Giletti и др. от 1987 г. е едно от първите, в които Съдът се произнася по отношение на помощите

със смесен характер. В него Съдът разглежда въпроса дали допълнителната помощ, предоставена на титулярите на пенсия за старост, наследствена пенсия или пенсия за инвалидност, попада в обхвата на Регламент № 1408/71 [8]. По това дело Съдът решава, че изплащаната от FNS помощ, която от една страна има за цел да гарантира минимален размер на средства за съществуване на нуждаещи се лица, а от друга страна — да осигури подоходно подпомагане на получателите на недостатъчни социалноосигурителни обезщетения, се отнася до схемата на социалното осигуряване по смисъла на Регламент № 1408/71.

28. Посоченото решение се отнася до френската допълнителна помощ, изплащана на титуляри на пенсии за старост, наследствени пенсии и пенсии за инвалидност, която е предмет и на настоящия спор. Тази помощ е предмет и на последващо производство по иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен срещу Френската република [9], в което за пореден път главен елемент е прилагането на изискването за пребиваване при предоставяне на допълнителната помощ за осигуряване на минимален размер на средства за съществуване във Франция. В това решение Съдът се основава на Решение по дело Giletti и др. [10] и осъжда Франция.

29. Вследствие именно на това решение Регламент № 1408/71 е изменен с Регламент № 1247/92, с който специалните обезщетения, получавани без вноски, изрично се включват в обхвата на този регламент. Предвид връзката, която имат тези обезщетения със социалното подпомагане обаче, те се изключват от общото правило, че социалноосигурителните обезщетения могат да бъдат прехвърляни за изплащане в друга държава.

30. Както бе посочено в точка 25 по-горе, изключение от правилото, че социалноосигурителните обезщетения могат да бъдат прехвърляни за изплащане в друга държава, може да се направи само по отношение на обезщетения, които отговарят на условията по член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71, т.е. посочените в приложение IIa към споменатия регламент обезщетения, които имат едновременно специален характер и се получават без вноски.

31. Съгласно съдебната практика специалното обезщетение по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71 „се определя посредством крайната цел, към която е насочено. То трябва да има за цел да замести или допълни социалноосигурително обезщетение, да има характер на оправдана от икономически и социални съображения социална помощ, както и да се определя от законодателство, което установява обективни критерии“ [11].

8 — Решението е посочено в бележка под линия 5, точка 11.

9 — Решение от 12 юли 1990 г. по дело Комисия/Франция (C-236/88, Recueil, стр. 3163, точка 6).

10 — Съдът се основава също на Решение от 9 октомври 1974 г. по дело Biason (24/74, Recueil, стр. 999). Това решение се отнася до изплащана на титуляри на пенсия за инвалидност допълнителна помощ, която не се предоставя на ищеца в главното производство, след като той се премества в друга държава-членка. Според Съда по силата на член 10 от Регламент № 1408/71 държавите-членки не могат да поставят предоставянето на определени помощи (включително пенсиите за старост и за инвалидност) в зависимост от условието получателят им да пребивава на територията на държавата-членка, която ги изплаща.

11 — Вж. Решение от 29 април 2004 г. по дело Skalka, (C-160/02, Recueil, стр. I-5613, точка 25).

Обезщетението се получава без вноски, ако то се финансира само посредством задължителни вноски, които покриват общите публични разходи. Определящият критерий в тази насока е действителното финансиране на обезщетението. Съдът трябва да провери дали това финансиране се осигурява пряко или непряко посредством социални вноски или посредством публични средства [12].

32. Сред обезщетенията, които след приемане на Регламент № 1247/92 Съдът счита за специални обезщетения, получавани без вноски, са: помощ за издръжка на лица с увреждания [13], помощ за социални грижи на лица с увреждания [14], подоходно подпомагане [15] и компенсационна добавка за пенсионирани самостоятелно заети лица [16]. Сред обезщетенията, които Съдът не счита за специални обезщетения, получавани без вноски, са помощта за майчинство в Люксембург [17] и помощта за осигуряване на грижи в Австрия [18].

33. Допълнителната помощ, предмет на настоящия спор, е посочена в списъка на специалните обезщетения, получавани без вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71, който е включен в приложение IIа към този регламент.

34. В настоящия случай е безспорно, че френската допълнителна помощ е сродна на социалното осигуряване. Помощта се отпуска, за да се увеличат социалноосигурителните пенсии. Тя се намира във връзка с обезщетенията за старост, посочени в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71. Освен това помощта предоставя на получателя законоустановено положение, тъй като органите по социално осигуряване, които разполагат с правомощието да предоставят тази помощ, не разполагат с оперативна самостоятелност при преценката на положението или личните нужди. Заинтересованото лице има право на допълнителна помощ, ако поставените условия са изпълнени.

35. Становищата на страните обаче се различават по въпроса дали допълнителната помощ е сродна на социалното подпомагане. С изключение на ищеца, всички страни в производството смятат, че случаят е точно такъв. Ищецът оспорва това становище, но не посочва никакъв довод в подкрепа на своето схващане.

36. Противно на становището на ищеца смятам, че допълнителната помощ има характерните белези на социално подпомагане. Тя има за цел да гарантира на своя получател минимален размер на средства за съществуване, в случай че размерът на пенсията се окаже недостатъчен. Допълнителната помощ се отпуска на лица, навършили възрастта за придобиване на право на пенсия, чиито общи доходи са под законоустановения минимален размер. Предоставянето ѝ не зависи от условия, свързани с периоди на заетост или със заплащане на вноски.

12 — Вж. по-специално посоченото по-горе Решение по дело Skalka, точка 28.

13 — Решение от 4 ноември 1997 г. по дело Snares (C-20/96, Recueil, стр. I-6057).

14 — Решение от 11 юни 1998 г. по дело Partridge (C-297/96, Recueil, стр. I-3467).

15 — Решение от 25 февруари 1999 г. по дело Swaddling (C-90/97, Recueil, стр. I-1075).

16 — Решение по дело Skalka, посочено в бележка под линия 12.

17 — Решение от 31 май 2001 г. по дело Leclere и др., (C-43/99, Recueil, стр. I-4265).

18 — Решение от 8 март 2001 г. по дело Jauch (C-215/99, Recueil, стр. I-1901).

37. От изложеното по-горе следва, че френската допълнителна помощ има смесен характер и следва да бъде разглеждана като специално обезщетение.

38. Следва да се провери дали допълнителната френска помощ има характер на обезщетение, получавано без вноски.

39. Предварително следва да се отбележи, че от допълнителните документи и от становището на френското правителство е видно, че допълнителната помощ е изплащана във Франция на титуляри на пенсии за старост, на наследствени пенсии и пенсии за инвалидност от FSV посредством здравната каса, както и че FSV, и следователно непряко и допълнителната помощ, се финансират от три източника. Това финансиране се осигурява на първо място посредством contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés (социална вноска по схемата за национално единство, дължима от дружествата, наричана по-нататък „CSSS"), чиято основа е данъкът върху оборота на дружествата, облагани с корпоративен данък. На второ място, то се осигурява от удръжка в размер на 2 % върху доходите от имущество или от инвестиране на пребиваващи във Франция физически лица. Накрая, третият източник на финансиране е contribution sociale généralisée (обща социална вноска, наричана по-нататък „CSG"), която се дължи върху доходи от имущество, инвестиции, залози и печалби от хазартни игри, както и върху трудови доходи и заместващи доходи.

40. Според ищеца в главното производство допълнителната помощ следва да се разглежда като обезщетение, за което се плащат вноски, тъй като тя се финансира непряко посредством CSG. В подкрепа на схващането си ищецът се позовава на Решение по дело Комисия/Франция, в което CSG е главен елемент [19].

41. В това дело Комисията е предявила иск за установяване на неизпълнение на задължения поради прилагането на CSG върху трудови доходи и заместващи доходи на заети и самостоятелно заети лица, които пребивават във Франция, но не попадат в обхвата на френското законодателство в областта на социалното осигуряване. Съдът счита, че противно на удръжките, предназначени да посрещнат основните разходи на публичната власт, CSG е специално и пряко предназначена да финансира социалното осигуряване във Франция, тъй като съответните приходи постъпват в Caisse nationale des allocations familiales (Национална каса за семейни помощи), във FVS и в схемите за задължително здравно осигуряване. Според Съда „целта на CSG следователно е да финансира по-специално посочените в член 4 от Регламент № 1408/71 клонове на социалното осигуряване, които се отнасят до обезщетения за старост, обезщетения за преживелите лица, обезщетения за болест и семейни обезщетения".

19 — Решение от 15 февруари 2000 г. по дело Комисия/Франция (C-169/98, Recueil, стр. I-1049).

42. Според френското правителство в посоченото решение Съдът не се произнася по въпроса дали CSG трябва да се квалифицира като данък или не [20]. Съдът само приема, че CSG се явява пряко и в достатъчна степен свързана със законовите разпоредби, които уреждат посочените в член 4 от Регламент № 1408/71 клонове на социалното осигуряване, и поради това следва да се разглежда като удръжка, която попада в обхвата на забраната за двойно заплащане на вноски.

43. Както правилно отбелязва френското правителство, в решението по дело Комисия/Франция при проверката дали е налице евентуално нарушение на член 13 от Регламент № 1408/71 Съдът не изследва въпроса дали въпросната удръжка трябва да се разглежда като „данък“ или като „вноска“.

44. Според мен CSG не може да се разглежда като вноска за френската допълнителна помощ. Лицата, които дължат CSG, всъщност нямат специално право да получават социалноосигурителна помощ в замяна на плащаните вноски, докато въз основа на критерия за пребиваване всички лица, които живеят във Франция, независимо дали извършват трудова дейност или не, могат да получават финансираните посредством CSG социални помощи, включени в обхвата на помощите за национално единство, т.е. помощи от FSV. Ето защо плащането на CSG не дава право на пряка и определяема насрещна престация под формата на помощ.

45. От това следва, че френската допълнителна помощ трябва да се счита за специално обезщетение, получавано без вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71.

46. В допълнение искам да разгледам довода на Комисията, че ищецът може да се позове на преходните разпоредби на член 95б от Регламент № 1408/71 [21].

47. Член 95б, параграф 9 предвижда, че прилагането на член 1 от Регламент № 1247/92 не може да доведе до отхвърлянето на молба за отпускано като добавка към пенсия специално обезщетение, получавано без вноски, подадена от заинтересовано лице, което преди 1 юни 1992 г. отговаря на условията за отпускане на това обезщетение, дори когато то пребивава на територията на държава-членка, различна от компетентната държава, при условие че молбата за обезщетение е подадена в срок от пет години, считано от 1 юни 1992 г.

20 — Решение по дело Комисия/Франция (C-169/98, посочено по-горе, точка 32).

21 — Изменен с Регламент (ЕО) № 3095/95 на Съвета от 22 декември 1995 г. за изменение на Регламент (ЕИО) № 1408/71 относно прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, на Регламент (ЕИО) № 574/72 за определяне на процедурата за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71, на Регламент (ЕИО) № 1247/92 за изменение на Регламент (ЕИО) № 1408/71 и на Регламент (ЕИО) № 1945/93 за изменение на Регламент (ЕИО) № 1247/92 (ОВ L 335, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 142).

48. От акта за препращане е видно, че подадената от ищеца молба за предоставяне на допълнителната помощ е отхвърлена, защото към 1 юни 1992 г. последният не отговаря на условието за възраст, предвидено в приложимите тогава член L 815-2 и член R 815-2 от CSS. Допълнителната помощ се предоставя на получатели на обезщетения за старост, навършили 65-годишна възраст, или в случай на неработоспособност — 60-годишна възраст. От 1 ноември 1991 г. ищецът получава пенсия за старост по френската схема на общо основание, а не поради неработоспособност, поради което се прилага възрастовата граница от 65 години.

49. Комисията счита, че в конкретния случай трябва да се прилага по-скоро възрастовата граница 60, а не 65 години. От доказателствата по делото било видно, че ищецът притежавал испанско медицинско свидетелство, което удостоверявало, че той бил неработоспособен от 1991 г., но националната юрисдикция не признала това свидетелство за валиден от гледна точка на правото документ. Ако се прилагала обаче възрастовата граница от 60 години, ищецът можел да се позове на член 95б, параграф 9 от Регламент № 1408/71, тъй като изпълнявал условията за получаване на допълнителното обезщетение, т.е. навършил е 60-годишна възраст преди 1 юни 1992 г.

50. Предварително следва да се припомни постоянната съдебна практика, съгласно която при разпределяне на правораздавателните правомощия между националните юрисдикции и Съда в съответствие с член 234 ЕО, националният съд, който единствен е пряко запознат с обстоятелствата по делото и с доводите на страните и който носи отговорността за съдебното решаване на спора, поради това че познава делото в неговата цялост, е в състояние най-добре да прецени релевантността на правните въпроси, възникнали във връзка с висящия пред него спор, както и обстоятелството дали е необходимо преюдициално заключение, за да постанови решението си. Когато обаче въпросите са зададени неточно или излизат извън обхвата на предоставените му с член 234 ЕО правомощия, Съдът може да извлече от изпратените от националната юрисдикция материали, по-конкретно от мотивите на акта за препращане, тези елементи от общностното право, на които е необходимо да се направи тълкуване предвид предмета на спора [22].

51. Така, за да бъде полезен с отговора си на юрисдикцията, която му е поставила преюдициален въпрос, Съдът може да вземе предвид разпоредби на общност-

22 — Вж. по-специално Решение от 29 ноември 1978 г. по дело Pigs Marketing Board (83/78, Recueil, стр. 2347, точки 25 и 26) и Решение от 22 юни 2000 г., по дело Marca Mode (C-425/98, Recueil, стр. I-4861, точка 21).

ното право, на които националният съд не се позовава в текста на преюдициалния въпрос. В замяна на това националният съд следва да реши дали общностната разпоредба, която Съдът тълкува съгласно член 234 ЕО, се прилага към предоставения му за разглеждане случай [23].

52. Както правилно отбелязва Комисията, ищецът може евентуално да се позове на член 95б от Регламент № 1408/71 и на член 51, параграф 1, букви б) и е) от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 г. относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 [24]. Последната разпоредба гласи следното:

„Когато лице, което получава обезщетения, и по-конкретно:

[...]

б) обезщетения за старост, които се отпускат в случай на неработоспособност;

[...]

е) обезщетения, които се отпускат, при условие че средствата за издръжка на получателя не надвишават определен таван,

има престой или пребивава на територията на държава-членка, различна от държавата, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането, по искане на тази институция се извършват административни проверки и медицински прегледи от институцията по място на престой или място на пребиваване на получателя съобразно реда, определен от прилаганото от последно посочената институция законодателство. Въпреки това, институцията, която отговаря за изплащането, си запазва правото да подлага получателя на преглед от лекар по неин избор."

53. В своето Решение по дело Dafeki Съдът освен това е посочил, че „в производствата за определяне на права на социалноосигурителни обезщетения на работник мигрант, гражданин на Общността, компетентните национални институции в областта на социалното осигуряване и националните юрисдикции на държава-членка са длъжни да взимат предвид издадените от компетентните органи на други държави-членки удостоверения и други сходни актове по гражданското състояние, освен ако въз основа на конкретни данни във връзка със съответния отделен случай не възникне сериозно съмнение по отношение на верността им" [25].

23 — Вж. по-специално Решение от 20 март 1986 г. по дело Tissier (35/85, Recueil, стр. 1207, точка 9).

24 — ОВ L 74, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74.

25 — Решение от 2 декември 1997 г. по дело Dafeki, (C-336/94, Recueil, 1997, стр. I-6761, точка 21).

54. От изложеното по-горе следва, че по отношение на началото и края на периода на неработоспособност националната юрисдикция е обвързана от документите, съставени от компетентните органи на други държави-членки.

55. Националният съд следва да определи дали член 95б от Регламент № 1408/71, тълкуван във връзка с член 51, параграф 1, букви б) и е) от Регламент № 574/72, се прилага към предоставения му за разглеждане случай.

VII — Заключение

56. Предлагам на Съда да отговори по следния начин на въпроса, поставен от препращащия съд:

„Разпоредбите на член 10а от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г., както и на приложение IIа към него, следва да се тълкуват в смисъл, че предвидената в Code de la sécurité sociale (Кодекс за социално осигуряване) допълнителна помощ е специално обезщетение, получавано без вноски, по смисъла на член 4, параграф 2а от същия регламент."